

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Велико Търново, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ
И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на осми юни през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно гражданско дело №
20224000500144 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 329 от 22.11.2021 г. по гр.д. № 171/2021 г. Окръжен
съд Русе е осъдил Я. Д. Р. да заплати на С. М. Х. сумата от 12870 лв.,
представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от пътно –
транспортно произшествие, настъпило на 26.04.2018 г., по вина на Я. Д. Р. при
управление на лек автомобил Фолксваген Поло, ведно със законната лихва
върху главницата, считано от датата на деликта - 26.04.2018 г. до
окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен иска за разликата над сумата от
12870 лв. до предявения размер от 30000 лв., като неоснователен. Присъдени
са разноски.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от С. М. Х., с
която се оспорва правилността на решението в отхвърлителните части над
12870 лв. до пълния предявен размер от 30000 лв. и съответно присъдените
разноски. Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилна оценъчна
преценка на търпените болки и страдания, с оглед определяне на справедлив

размер на обезщетението, като не е отчетено, че на жалбоподателя са причинени сериозни травми – счупване на четири ребра в близост до сърдечната област, а травмата в областта на лявото рамо е довела и до трайни последици за здравето му – той не е в състояние да извършва пълен обем движения и към настоящия момент се нуждае от чужда помощ за извършване на определени домашни задължения. Не са съобразени и продължителните негативни душевни увреждания – страх от управление не само на мотор, но и на МПС, притеснение за здравето и неудобство да бъде подпомаган за ежедневните си дейности. Оспорва се извода за прието съпричиняване на вредите от страна на ищеца, тъй като от събраните доказателства се установява, че ударът за мотоциклетиста е бил непредотвратим дори и да се е движил с разрешената скорост.

Отправено е искане да се отмени решението в обжалваната част и се присъдят разноски.

В срока за отговор насрещната страна е депозирала становище, в което счита жалбата за неоснователна, като излага подробни доводи.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в обжалваната част, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

В исковата си молба С. М. Х. твърди, че на 26.04.2018 г., около 18,45 часа управлявал мотоциклет марка Пиаджо Либерти 200 в гр. Русе, и при приближаване на кръстовище, образувано от ул. Солун и ул. Кап. М., му е отнето предимството от лек автомобил Фолксваген Поло, управляван от

виновния водач Я. Д. Р., при което между мотоциклета и автомобила е настъпил удар. За процесния лек автомобил към датата на ПТП е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ в ЗК „Олимпик“ – клон България, към който ищецът отправил претенция, но застрахователно обезщетение не му било изплатено. По случая е образувано досъдебно производство, впоследствие прекратено по искане на пострадалото лице. При настъпилото ПТП пострадалият ищец започнал да изпитва силни болки в областта на тялото и главата, бил откаран в УМБАЛ „Канев“, където установили множество натъртвания по тялото и фрактура на трето, четвърто, пето и шесто ребро в ляво, изкълчване на далечната интерфалагеална става на пети пръст на лява ръка, тежко охлузване на левия горен крайник, водещ до невъзможност да го движи. Болничният престой на ищеца е бил 5 дни, след което е изписан на домашно лечение. Поради продължаващи болки в областта на лява раменна става ищецът е постъпил повторно в УМБАЛ „Канев“ АД на 10.05.2018 г., където е установено хематома регио делтоидеи синистра. Наложила се е оперативна интервенция, при която е евакуирана 200 мл кръв. Болничният престой отново е 5 дни, след което е изписан на домашно лечение. Вследствие на получените травматични увреждания пострадалият е изпитвал и продължава да изпитва силни болки и страдания, през дълъг период от време не е можел сам да се грижи за себе си, което го натоварвало и психически. Изпитвал силно напрежение, тревожност, безсъние, като психическата травма довела и до остра стресова реакция.

С оглед на тези обстоятелства счита, че справедлив размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди би бил сумата от 30000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на ПТП - 26.04.2018 г. до окончателното изплащане.

С отговора на исковата молба се спори размерът на претендираното обезщетение като завишен; направено е възражение за съпричиняване, тъй като ищецът се е движил с несъобразена скорост и е шофирал след употреба на алкохол.

С обжалваното решение съдът е извършил преценка на относимите към определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди обстоятелства, приел е, че справедливият размер на обезщетението възлиза на 13000 лв., но с оглед доказаното съпричиняване, определено на 1 %, е

присъдил обезщетение в размер на 12870 лв., като за разликата до 30000 лв. искът е отхвърлен.

Настоящият състав намира за установено от фактическа страна следното: Видно от протокол за ПТП № 2018-1025-327/26.04.2018 г., на същата дата, в гр. Русе, е настъпило пътно - транспортно произшествие, чийто механизъм е установен от вещото лице. На 08.06.2016 г. около 19 часа по ул. Солун, в посока Руското консулство се движел в дясната пътна лента водачът на мотоциклет Пиаджо Либерти 200 С.Х. със скорост 54 км/ч. Преди навлизане в кръстовището с ул. Кап. М., водачът Х. възприема лек автомобил Фолксваген Поло, който след кратко спиране започва да навлиза в кръстовището и да предприема маневра ляв завои. Водачът на мотоциклета преценява, че водачът на лекия автомобил не го възприема и задейства спирачната система на мотоциклета, но не успява да предотврати произшествието. Лекият автомобил продължава движение напред и когато достига средата на кръстовището е ударен в лява предна врата от мотоциклета. При удара мотоциклета пада на лявата си страна и спира на около 6 метра от мястото на удара. Вследствие на ударния импулс върху тялото на мотоциклетиста Х. възникват инерционни сили напред и наляво, поради което той се удря в автомобила и пада на асфалтовата настилка. Кръстовището е регулирано с пътен знак Б1 „Пропусни движещите се по пътя с предимство“, като предимство за движение имат ППС, движещи се по ул. Солун, т.е. водачът на мотоциклета. В случая водачът на лекия автомобил Фолксваген Поло Я.Р. нарушава правилата за движение по пътищата, като отнема предимството за движение в кръстовището на водача на мотоциклета С.Х.. Вещото лице определя скоростта на движение на мотоциклета на база дълбочината на деформацията по автомобила, вследствие на удара, на 54 км/ч преди удара, в момента на удара около 40 км/ч и след удара 31,5 км/ч. Отстоянието на мотоциклета до мястото на удара в момента на възникване на опасност за движение /момента на навлизане на лекия автомобил в кръстовището/ е 24 м. И двамата водачи заявяват, че автомобилът след спиране е започнал да навлиза в кръстовището. Водачът Р. е имала зона на неограничена видимост към мотоциклета. При сравняване на отстоянието на мотоциклета от мястото на удара, когато автомобилът е започнал да навлиза в кръстовището, при установената скорост на движение на мотоциклета от 54 км/ч, опасната му зона за спиране е 42,8 м, т.е. водачът на мотоциклета не е

имал техническа възможност да предотврати произшествието чрез спиране. При условие, че мотоциклета се е движил със скорост до 50 км/ч, опасната му зона за спиране е 38,30 м., и като се отчете, че отстоянието от мястото на удара при възникване на опасността е 24 м., вещото лице прави извода, че водачът на мотоциклета С.Х. също не е имал техническа възможност да предотврати произшествието. Същевременно водачът на лекия автомобил Я.Р. е имала техническа възможност да предотврати удара, чрез спиране на кръстовището и възприемане на пътната обстановка, като пропусне преминаващия по път с предимство мотоциклет. Вещото лице изчислява, че времето за реакция на водача на мотоциклета е 1,2 сек., времето за сработване на спирачната система – 0,2 сек. и времето за нарастване на спирачното закъснение от нула до максималното – 0,4 сек., или общото време до началото на ефективно задействане на спирачната система на мотоциклета е 1,6 сек. За това разстояние той изминава 24 м., като за това време възприема обекта, задейства спирачната система, започва да нараства спирачното усилие, но не му достига време за реално ефективно спиране.

По случая е образувано досъдебно производство, прекратено по искане на пострадалия, след което на Я.Р. е наложено наказание с наказателно постановление № 18-1085-002579/02.10.2018 г. за извържшено нарушение по чл. 50, ал. 1 ЗДвП.

От реализирания удар ищецът Георгиев получил увреждане – счупване на трето, четвърто, пето и шесто ребра в ляво, изкълчване на далечната интерфалагеална става на пети пръст на лява ръка, охлузвания на левия горен крайник, колекция от кръв в областта на левия делтоиден мускул, раневи белези в областта на лява раменна става и лява мишница, за които вещото лице по изготвената съдебно медицинска експертиза счита, че са в резултат на действието на твърди тъпи предмети и могат да бъдат получени при ПТП. Установено е още наличие на адхезивен капсулит на лява раменна става, за което е възможно да е усложнение на травмата на лява раменна става, обективизирана от колекцията на кръв в областта на левия делтоиден мускул и да е свързан с процесното ПТП. По медико биологичен признак травмите се преценяват като трайно затрудняване на движенията на снагата. Непосредствено след произшествието Х. е бил на болнично лечение за периода 26.04.2018 г. – 30.04.2018 г. – 5 дни, където са констатирани травмите /епикриза, издадена от УМБАЛ „Канев“ АД/, а впоследствие поради

оформилата се колекция от кръв в делтоидния мускул на ляво рамо е постъпил отново в болницата, където е престоял в периода 10.05.2018 г. – 14.05.2018 г. – 5 дни /епикриза от Отделение Ортопедия и травматология, при УМБАЛ „Канев“ АД/. Извършена е оперативна интервенция за евакуиране на кръвенистата течност. Според вещото лице по изготвената съдебно медицинска експертиза при такива увреждания обикновено болките са най-силни непосредствено след получаването им и продължават със значителен интензитет при всяко движение в увредените области. След постъпване в лечебното заведение, медикаментозното обезболяване, извършването на наместване на пръста и привеждане в покой, болките намаляват. Болки със значителен интензитет в първите няколко дни и седмици могат да се усещат в областта на счупените ребра, при дълбоко вдишване, кашляне и движения в областта на снагата. Във връзка с оформилата се колекция от кръв в делтоидния мускул на ляво рамо е възможно Х. да е изпитвал значителни болки в ляво рамо, до извършване на оперативната интервенция. Болки с по-слаб интензитет, но с продължителен характер е възможно да се усещат в областта на счупванията на ребра и ляво рамо за месеци и години, особено при промяна в атмосферните условия и физически натоварвания. Установените увреждания няма данни да са довели до опасност за живота на Х. според заключението на вещото лице по изготвената съдебно медицинска експертиза. Пред вещото лице е представен амбулаторен лист от ищеца от 24.09.2021 г., в който са констатирани ограничени болезнени движения в лява раменна става, поставена е диагноза адхезивен капсулит и е предписано медикаментозно лечение. Вещото лице счита, че така описаните болки и ограничения особено ако не се предприеме адекватно лечение, могат да персистират продължителен период от време – месеци и години. Уврежданията, констатирани по делото, не налагат чужда помощ според вещото лице. При извършения преглед вещото лице е установило множество зараснали дребни белези по външната повърхност на лява раменна става.

За изясняване на фактическата обстановка е разпитан св. М. Х., баща на ищеца. След инцидента, свидетелят помагал на ищеца, тъй като бил пенсионер, а съпругата му била на работа. Ищецът трудно ставал, свидетелят го хващал за ръце, за да го изправи, също и в тоалетната му помагал да стане. И в момента му помага, прибира дърва с децата, тъй като ищецът го боли ръката в рамото. Трудно му е да я изправи нагоре, може да я вдигне само до

90 градуса. Страхува се да управлява мотора, от 2018 г. за пръв път се качил на него през 2021 г., но го обявил за продан. Рядко управлява и автомобил, основно съпругата му го вози. Когато бил в болницата свидетелят също му помагал, лекарят го извикал и му казал, че положението е сериозно, защото са му счупени две ребра, които са близо до сърцето и могат да го пробият, затова трябва много да се внимава. Св. В. Д. свекърва на ответницата Р., посетила ищеца на следващия ден в болницата. Той бил на легло, когато свидетелката му се представила, станал и се ръкувал с нея. Провели разговор, на който ищецът казал, че след работа са пили бира с приятели и се е прибирал вкъщи. Видял автомобила в последния момент и не могъл да спре. Според свидетелката бил добре, ръката и кракът му били ожулени, но без превръзки. Казал, че ръката и кракът го болят. Свидетелката му предложила помощ, но той отказал.

Ищецът е отправил застрахователна претенция към ЗК „Олимпик – клон България“, по която не се спори, че не е получено плащане на застрахователно обезщетение.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че безспорно се доказва наличието на противоправно поведение на Я.Р., в резултат на което на ищеца е причинена вреда. Противоправността на поведението ѝ следва от нарушаване на конкретни правни норми, уреждащи правилата за движение по пътищата –чл. 50, ал. 1 ЗДвП, вменяващ задължение на водачите да пропуснат ППС, което се движи по път с предимство при пресичане на кръстовище, и чл. 6, т. 1 ЗДвП, вменяващ задължение на участниците да съобразяват поведението си с пътните знаци и в случая със знак Б1. От събраните доказателства се установява, че Я.Р. с управлението от нея автомобил, в нарушение на посочените по-горе правила за движение по пътищата, е предприела навлизане в кръстовище, без да съобрази указанията на пътен знак Б1, и без да пропусне движения се по път с предимство мотоциклет, управляван от ищеца Х., с което своето поведение е допуснала реализиране на удар между нейния автомобил и мотоциклета.

Като пряка и закономерна последица от физическите закони, в резултат на удара, ищецът Х. е получил телесни увреждания – счупване на

трето, четвърто, пето и шесто ребро в ляво, изкълчване на далечната интерфалагеална става на пети пръст на лявата ръка, охлузвания на левия горен крайник, колекция от кръв в областта на левия делтоиден мускул. Тези увреждания представляват нарушаване на основно конституционно закрепено абсолютно субективно право, и в субективен план предизвикват претърпяване на болки и страдания от увреденото лице.

Между противоправното и виновно поведение на водача Я.Р., изразяващо се в нарушаване правилата за движение по пътищата, и настъпилите вреди е налице пряка и непосредствена причинна връзка.

С оглед на това, настоящият състав приема, че са налице предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на водача Р. по чл. 45 ЗЗД, съгласно който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

Спорен в настоящия случай е размера на дължимото и определено от първостепенния съд обезщетение, което следва да се определи по справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД. Разясненията по прилагане на справедливостта като критерий за определяне на размерите на обезщетенията за неимуществени вреди са дадени в ППВС 4/23.12.1968 г. В него е посочено, че следва да се преценят редица конкретно обективно съществуващи обстоятелства - характер на увреждането, начин на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, причинени морални страдания, осакатявания и др. Съдебната практика е наложила и като допълнителен критерий икономическата конюнктура и общественото възприемане на справедливостта на всеки отделен етап от развитието на обществото в страната. Икономическата конюнктура е видима от непрекъснатото нарастване на нивата на застрахователната сума, уредено по законодателен път - пар. 1, т. 5, пар. 4, ал. 3 и пар. 27 от ДР на КЗ /отм./ до достигането на лимита на отговорност, дефиниран в чл. 266, в сила от 11.06.2012 г. КЗ /отм./, а впоследствие – регламентиран в чл. 492 КЗ, изм. с ДВ бр. 101/2018 г. в сила от 07.12.2018 г.

В конкретния случай, освен тези обстоятелства, настоящият състав съобразява и следното: естеството на травмите – гръдна травма със счупване на четири ребра в ляво, в близост до сърцето, налагащо повишено внимание при възстановителния период /св. М. Х./; освен нея са налице и изкълчване на

пети пръст на лява ръка, охлузвания на левия горен крайник, т.е. получени са комплексни травми в различни части на тялото; последваща колекция от кръв в областта на левия делтоиден мускул, наложило оперативна намеса; двукратен престой на ищеца в болнично заведение за лечение. Търпяните болки са интензивни непосредствено след получаването им и при всяко движение в увредените области. След медикаментозното обезболяване, извършено наместване на пръста и привеждане в покой, болките намаляват. В областта на счупените ребра се усещат болки със значителен интензитет в първите няколко дни и седмици при дълбоко вдишване, кашляне и движения. До извършване на оперативната интервенция за колекцията от кръв е възможно Х. да е изпитвал значителни болки в ляво рамо. В областта на счупванията и ляво рамо е възможно да се усещат болки в продължение на месеци и години при промяна на атмосферните условия и физически натоварвания. Следва да се отчете още необходимостта от чужда помощ на ищеца, оказвана от св. Х., както и негативните изживявания в субективен план – развит страх от управление на ППС, притеснения. Към момента на произшествието ищецът е на 37 години. С оглед на това, настоящият състав счита, че размер на обезщетението от 15000 лв. би могъл адекватно да компенсира /доколкото изобщо могат да бъдат съпоставени душевните състояния с материалните блага/ причинените болки, страдания, неудобства. Настоящият състав счита, че сочените като увреждания във въззивната жалба раневи белези в областта на лява раменна става и лява мишница, както и ограничения в обема движения на ръката не могат да бъдат съобразени при определяне размера на обезщетението, тъй като фактически твърдения за такива вреди в исковата молба не са навеждани. Същевременно обезщетение в по-голям размер от приетия от настоящия състав за справедлив, не следва да се присъжда, тъй като не е била налице опасност за живота на ищеца в нито един момент, интензивността на болките е била силна непосредствено в началото на получаването на уврежданията, със затихващ характер. Не се доказва ищецът да е започнал да изпитва с течение на времето напрежение, тревожност, безсъние, т.е. да е засегнато психологическото състояние до степен, пречатстваща нормалния му социално битов живот.

Настоящият състав приема възражението за съпричиняване, наведено от ответника своевременно с отговора на исковата молба, и оспорено като правни изводи с въззивната жалба, за недоказано. Съобразно

възприетото в съдебната практика становище, за да бъде намалено на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД дължимото обезщетение, приносът на пострадалия следва да бъде надлежно релевиран от ответника чрез защитно възражение пред първоинстанционния съд и да бъде доказан по категоричен начин при условията на пълно и главно доказване от страната, която го е въвела. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване.

В конкретния случай се сочи от ответницата, че Х. е шофирал след употреба на алкохол. Това твърдение се явява недоказано и в противоречие със събраните по делото доказателства, и по-конкретно с протокола за химическо изследване, приложен към материалите по досъдебното производство, в който е посочено, че в изследваната кръвна проба на С.Х. не се доказва етилов алкохол. В тази връзка показанията на св. Добрева относно употребата на алкохол не могат да бъдат кредитирани, както с оглед на това, че свидетелката е от близкия родствен кръг на ответницата и по тази причина е заинтересована, така и с оглед на това, че Добрева няма преки и непосредствени впечатления от случилото се непосредствено преди ПТП, за да се приемат нейните показания за достоверни.

Неоснователно е и възражението за нарушение на ищеца, поради управлението на мотоциклета с несъобразена скорост. Х. е възприел автомобила на ответницата, който след спиране е започнал да навлиза в кръстовището. Опасността за ищеца възниква от момента на навлизане на лекия автомобил в кръстовището, към който момент мотоциклета е на отстояние 24 метра от удара. Опасната зона на спиране на мотоциклета при установената скорост от 54 км/ч е 42,80 м., а при разрешената скорост от 50 км/ч е 38,30 м., т.е. той не е имал техническата възможност да предотврати произшествието чрез спиране, според вещото лице, нито при установената му скорост на движение, нито при разрешената скорост. В този смисъл настоящият състав счита, че не е налице причинна връзка между поведението на ищеца и причиненото му телесно увреждане, което обуславя неоснователността на направеното възражение за съпричиняване. По тези причини определеното обезщетение не подлежи на редуциране и се дължи в

пълния размер, посочен по-горе. С оглед на това, че е присъдена сумата от 12870 лв. от първостепенния съд и с оглед направените изводи от настоящата инстанция, обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която е отхвърлен предявеният иск за разликата над 12870 лв. до сумата от 15000 лв., вместо което се присъди допълнително сумата от 2130 лв.

При този изход на делото, в полза на адв. Я.С. следва да се присъди адвокатско възнаграждение, за оказаната адвокатска помощ по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА за първата инстанция, съобразно уважената част от иска, допълнително в размер на 121 лв., с което общия размер на адвокатското възнаграждение за оказана правна помощ пред първа инстанция възлиза на 858 лв. с ДДС. На ищеца се дължат разноски за първа инстанция в размер на 525 лв., съразмерно с уважената част от иска. Ответникът по жалба също има право на разноски, съобразно отхвърлената част от иска, изчислени в размер на 75 лв., или по компенсация ответникът дължи на ищеца разноски в размер на 450 лв., т.е. следва да се присъдят допълнително по компенсация разноски за първа инстанция в размер на 85 лв. в полза на ищеца.

За въззивното производство ответникът по жалба следва да заплати на адв. Я.С. адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл. 38 ЗА в размер на 155,76 лв. с ДДС, изчислено върху уважената част от жалбата. Я.Р. следва да заплати разноски на жалбоподателя, съразмерно с уважената част от жалбата в размер на 37,30 лв. С оглед изхода на спора жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответницата по жалба разноски в размер на 788 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 329/22.11.2021 г., постановено по гр.д. № 171/2021 г. на Окръжен съд Русе **в частта**, с която е отхвърлен предявеният иск от С. М. Х. за обезщетение за неимуществени вреди **за разликата над 12870 лв. до 15000 лв., вместо което постановява:**

ОСЪЖДА Я. Д. Р., ЕГН ***** от гр. Русе, *****, да заплати на **С. М. Х.**, ЕГН ***** от Русе **допълнително сумата от 2130**

/две хиляди сто и тридесет/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от травматични увреждания, причинени при ПТП, настъпило на 26.04.2018 г. в гр. Русе, по вина на Я. Д. Р., при управление на лек автомобил Фолксваген Поло, с ДК № P07****, ведно със **законната лихва** върху тази сума, считано от 26.04.2018 г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 329 от 22.11.2021 г., постановено по гр. д. № 171/2021 г. на Окръжен съд Русе в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА Я. Д. Р., ЕГН ***** от гр. Русе, ***** да заплати на **адв. Я.В. С.**, САС **допълнително сумата от 121 /сто двадесет и един/ лева**, представляваща възнаграждение за процесуално представителство пред първа инстанция, осъществено по реда на чл. 38 ЗА, както и **сумата 155,76 /сто петдесет и пет лева и 76 ст./ лева** – възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция, осъществено по реда на чл. 38 ЗА.

ОСЪЖДА Я. Д. Р., ЕГН ***** от гр. Русе, *****, да заплати на **С. М. Х.**, ЕГН ***** от Русе **допълнително сумата от 85 /осемдесет и пет/ лева**, представляваща направени разноски за първоинстанционното производство, изчислени по компенсация, както и **сумата от 37,30 /тридесет и седем лева и 30 ст./ лева**, представляваща направени разноски във въззивното производство, съразмерно с уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА С. М. Х., ЕГН ***** от Русе да заплати на **Я. Д. Р.**, ЕГН ***** от гр. Русе, *****, **сумата от 788 /седемстотин осемдесет и осем/ лева** – разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция, съразмерно с отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

